

Fénysugár

Evangeliumi hitebraztó és hirmelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

Hit által öriztetve.

A szülőknek természetes örökösei a gyermekek. Sok szülő azért igyekszik szorgalommal, takarékoszággal (de, fájdalom, néha más, bűnös módon is) minél többet összegyűjteni, hogy gyermekeire minél többet hagyhasson. A gazdag szülők gyermekeire gazdag örökség vár. S mily sokan vannak, akik azt hiszik, hogy ez a legnagyobb boldogság: földi gazdagságot örökölni.

De vannak akik tudják, hogy van ennél nagyobb boldogság, gazdagabb örökség, Isten gyermekeinek az öröksége. Isten gyermeke vagy-é? Természetes születésed által nem vagy az, nem lehetsz az. Isten gyermekévé csak az újjászületés, a Szent-Lélek által való születés tesz. De ha Isten gyermeke vagy, akkor Isten örököse is vagy, s Krisztusnak, az elsőszülöttnek, örökostársa. Ő megosztja veled mindazt, ami az Övé: itt lenn a szenvedést, odafenn a dicsőséget. (Róm. 6:16—18.) Félsz az örökség első részétől? S kész vagy talán amiatt odadobni a másodikat is? Óh, milyen balgaság! „Romolhatatlan, szeplőtelen, hervadhatatlan az az örökség, amely a mennyekben van fenntartva számodra.“ S te kész vagy ezt feláldozni azért mert tudod, hogy ha Krisztus mellé állasz, vele együtt itt a földön a szenvedést, a keresztet is hordoznod kell? Hát a hitetleneknek nem kell-é, — ha talán másformában is — szenvedni? S ők szenvednek reménytelenül, sokszor kétségbeesve. A te szenvedésedet pedig megédesíti, könnyűvé teszi az a biztos reménység, hogy odafönn gazdag örökség vár reád. S ennek az örökségnek előlegét hit által már itt is elfogadhatod, magadévá teheted. S már ez az előleg is nagyobb és gazdagabb kincs minden földi örökségnél. Bűnbocsánat, békesség, öröm, erő, mindez a tied, el van készítve, csak el kell fogadnod. S ha ezeket hittel megragadod s a magadévá teszed, nem öriznek-e meg ezek a csüggedéstől, a gonosztól, az elbukástól? Igen, hit által mindettől meg vagy oltalmazva, járhatsz úton még szenvedések közt is, örömmel, hálaadással, boldog, újjongó szívvvel, s győzelmesen vonulhatsz be, ha Urad hazaszólit, az örökkévalóság kapuján, hogy átvedd ott teljes örökségedet.

Tudsz-e még mindig habozni?

Vargha Gyuláné.

Nézz a keresztre!

Egy külföldi gyógyintézet nappali szobájában ülök. Hármas ablakon keresztül, melynek két szárnya nyitva, az egyik pedig csukva van, szemlélem a gyönyörű természetet.

Az első észrevétel, amit magamban megállapítok az, hogy az üvegtáblák, bár tiszták, átlátszók, mégis milyen sokat vonnak le abból az üdeségből, szinpompából, amelyet a másik két nyitott ablakon át szemlélhetek. Nem okvetlenül szükséges tehát az, hogy hályog képződjék az ember szemén, vagy heveny szembaj zavarja meg látóképességét. Egy tiszta, világos, átlátszó üveg is elég ahhoz, hogy a természetnek szépségét szürkébb színben láttassa velünk a valószínűságnál.

„Most, tükör által, homályosan látunk, akkor pedig színről-szinre.” Vajon el tudjuk-e képzelni a nagy, az óriási különbséget, amely a tükör által s a szemtől-szembe való látás között van. Vágyódol-e azután az idő után, amikor megszűnik az ideigvalóság, a homály és kezdetét veszi az örökkévalóság? Az a fény és dicsőség és annak látása, amelyet idelent „szem nem látott, fül nem hallott és embernek szive meg sem gondolt, amiket Isten készített az Őt szeretőknak.”

Földi látásunk, még a legtisztább is, gyarló és tökéletlen, de azért ebben is van fokozat. Egyik ember keresi az Urnak tekintetét, amellyel az övéit tanácsolja és boldog, hogy láthatja Urát és Pásztorát, aki előtte jár „füves legelőkön nyugtatja és csendes vizekhez terelgeti” az Ő igéjében. Ezek azok, akik önmagukkal s a bűnnel leszámolnak és nem tűrik, hogy a legkisebb tudatos engedelmesség is terhelje lelküket. Még ha az olyan

finom és átlátszó volna is, mint a tükörsima ablaküveg, de mégis homályt képez számára. A másik ember meglegegszik azzal, ha vallásos könyveket olvashat, bibliamagyarzatokat hallhat. Emberek útján keresi Isten akaratának a megértését. Ezek azok, kik nem akarnak a világosságba menni, nem akarják, hogy az Ur lángtekintete mindent elítéljen életükben. Így látásuk sem lehet tiszta, mert lelkiismeretük nem szabad. Ők azonban ezzel is meg vannak elégedve s beszélnek arról, hogy az érzelmeik világában mennyi csodálatos tapasztalatot tettek az Urral és nem veszik észre, hogy egy ablaknak homálya s annak áthatatlan volta választja el őket Attól, aki „az Őt, az Igazság és az Élet.” Szemlélik a keresztény életnek gyönyörűségeit s nem veszik észre, hogy azok hozzáférhetetlenek az ő számukra, mint a szegény ember számára a kirakatban levő drága kincs, vagy egy éhező ember számára a csemegeüzlet értékes kirakatának a tartalma.

Messzebbre tekintve a nyitott ablakon át egy magas, részben hóval fedett hegynek legmagasabb csúcsa egészen közelfekvőnek tűnik fel előttem. Képeletem szerint csak egy lépést kellene tennem és én is ott járhatnék a májusi nap-sütés dacára a fehér hómezőkön. De ez csak képzelet. A valóság az, hogyha kényelmes ülőhelyemet elhagyom s az ablakhoz lépek, egy tónak csendes tükre sugárzik felém, — amely természeti jelenség újra csak gyönyörrel tölti el a szívemet, — azonban a havas szempontjából áthidalhatatlan ürt képez számomra.

Önerőmből ezt leküzdeni képes soha nem volnék és így a magaslat, bár kívánatos marad nékem, mégis mindvégig megközelíthetetlen.

Igy érzi magát az emberi lélek is, amely, amikor olvas, vagy hall az Ur dicsőségéről, Sion hegyéről, a szive felujjong és abban a pillanatra olyan közelfekvőnek találja, hogy szinte már ott látja magát az üdvözültek seregében, akik örök halleluját zengenek az ő dicsőséges Urukna és Királyukna. De jaj, amikor közelebb lép, látja az életnek tengerét, a világot, annak szépségeit, amelyekben az ember elgyönyörködik; de egyúttal azt is, hogy ezek örökre elválasztják a dicsőségnek hegyétől, a mennyei Jeruzsálemtől, a Bárány trónusától. Reménytelen vágyakozás, reménytelen várakozás!

Lelkem a hatások alatt önkénytelenül elfordítja tekintetét mindattól, ami lebilincselheti, s szinte önkénytelenül, de annál melegebben szemlél egy keresztet, egy egyszerű fakeresztet, amely ott áll a gyógyintézet ablakai előtt, a hegy magaslatán, hogy hirdesse az országúton járó-kelőknak a szabadulást, a váltásót Golgothán.

Csodálatos jelkép ez számomra. „Senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam” a kereszt árán. Áthidalhatatlan úr és még sem az, mert a kereszt betölti azt. Fáradt vándor ne csüggedj, nem állsz leküzdhetetlen akadályok előtt! Csak egyet kell tenned: a keresztre tekintened! Ne legyen az jelentéktelen számodra, hanem a legkivánatosabb. Hiszen megmentésedre adta azt a te Istened.

Mikor a tanítványok még természeti emberüknek hajlama szerint bíralták el a helyzetet, a kereszt félelmetes volt számukra. A dicsőséget óhajtották s hogy akkor az Úr Jézusnak jobb és bal keze felől ülhessenek, de mikor a Mester a keresztről beszélt, azt nem értették meg.

Nem is akarták megérteni.

„Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg tevéled.”

Ezért az úr ott maradt és bár Péter nagy felbuzdulásában kész a halálban is egyesülni Megváltójával, egy egyszerű szolgálóleányka szavaira, — melyekkel az a Mesterhez tartozását akarta köztudomásra hozni, — megtagadja Urát. Keserves könnyhullatások között kell azután tudatára jutnia annak, hogy kereszt nélkül nincs győzelem, kereszt nélkül nincs korona, nincs dicsőség. Féreg ő, aki a porban hever, nem saskeselyű, aki számára a felhőkig érő hegy magaslata sem megközelíthetetlen.

Kedves embertársam, kedves testvérem! Úgy óhajtanám, hogy Isten Szent-Lelke lángbetűkkel írhasssa, véshesse szívedbe e szavakat: „Ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok.” Hova? — Először a keresztre. Az átoknak fájára. Ahol Megváltód éretted és helyetted elvérezett. A te bűneidért. Elszenvedte a legsúlyosabb ítéletet, hogy te is elítélhesd, megvethesd, megutálhasd, meggyűlölhessd tenmagadat és minden bűnödet, s hogy meghalhasd azok számára. „Aki meghalt, felszabadult a bűn alól.” Ez egy hitbéli álláspont, de ha gyakorlatod, akkor a mindennapi élet kísértései és csábításai, bűnre való készítésesei közepette is ott látod a keresztet, ott tudod magad a keresztben. Ahol Üdvözítőd számodra meggyőzte a bűnt, s halált, s lett szabaditóddá. Akivel és Aki által mindenkor tiéd lehet a győzelem. „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus”. „A ti életetek el van rajtve együtt a Krisztussal az Istenben.” „Ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is.” Így kerülhetünk mi Golgotha ormáról, a szégyenfájáról közvetlenül a dicsőség ormára, közöttünk, alatt-

tunk, lábaink alatt van a tenger, a világ. „Bízzatok, én meggyőztem a világot,” de egy másik tenger is, a feledésnek tengere, ahová az Úr a te bűneidet vetette. S te nem látod már sem az egyiket, sem a másikat, hanem mint a tanítványok a megdicsőülés hegyén a megdicsőült Urat és azt mondod: „Jó nekünk itt lenni”, de nem neked kell ehhez a hajlékot építened, mert az készen vár rád, „elme-
gyek, hogy helyet készítek nektek”, „az én Atyámnak házában sok lakóhely van,” „eljövök és magamhoz veszek titeket.” S te ott maradhatsz örökkön-örökké. Tekintetedet sem zavarhatja már semmitem, „mert tenger többé nem létezik”.

P. I.

Az előkelő fiú.

Az, akiről ebben a történetben szó lesz, egészen fiatalon magas hivatalhoz jutott.

Megnősült és előkelő családból származó fiatal leányt vett el feleségül. Mindenki dicsérte önzetlenségét, csak a szülei nem tapasztaltak ebből semmit sem. Soha nem látta senki a szülőket a fiú házában, sem a fiút a szülők falusi tanyáján.

*

A szülők egyszerű, becsületes emberek voltak. Volt egy kis gazdaságuk, ahol maguk dolgoztak. Minden igyekezetükkel azon voltak, hogy szorgalmukkal és körültekintő munkájukkal nagyobbítsák kis birtokukat, hogy majd fiúkra hagyassák.

A fiú már az iskolában nagyon jó tanuló volt. Tanítói rábeszélésként a szüleit, hogy taníttassák tovább, mert kár volna ilyen tehetséges fiúnak gazdálkodni. A szülőknek ez először nehéz volt, de mégis győzött a szeretet és elhatározták,

hogy a fiúkból „urat” nevelnek. Az iskolában olyan szép eredményt ért el, hogy az a legnagyobb eredményt is felülmulta.

Amikor az iskoláit bevégezte, állásba ment. Fizetésének nagy részét haza küldte a szüleinek.

Amikor megnősült, egyszerre megváltozott a helyzet. A szülők nem mentek el fiúk esküvőjére. Arra gondoltak, hogy fiúk bizonyosan szívesen látná őket, de különös volna a helyzetük, nekik egyszerű falusi embereknek az előkelő hölgyek és urak társaságában. A fiúk hívták fel erre a figyelmüket egy barátságos levélben.

Évek multak el, anélkül, hogy a fiú és szülei látták volna egymást. Egy ideig még küldött a fiú szüleinek állandó segítséget, de egyszerre csak, minden magyarázat nélkül a felére csökkentette azt. Felkereste szüleinek egy öreg barátja és megkérdezte tőle, hogy miért nem küldi a régi összeget, amelyre a szülei olyan nagyon rászorulnak. Erre idegesen azt válaszolta, hogy neki nemcsak a szüleivel szemben vannak kötelezettségei, hanem a feleségével szemben is.

Nem sokkal ezután a szülei megbetegedtek, dolgozni már nem tudtak és nagyon nehéz körülmények között voltak. Szülei barátja újra felkereste a fiút és igyekezett elétárni szülei nyomorúságos helyzetét és kérte, hogy segítsen rajtuk. A kérést durván visszautasította. Végül bíróság elé került a dolog és a bíróság kényszerítette, hogy tízszer annyival segítse a szüleit.

Nem sokkal ezután sürgőnyt kaptak a szülők, amelyben fiúk kérte őket, hogy utazzanak azonnal hozzá.

A szülők felutaztak a fiúhoz a fővárosba. Fiúk kint várta őket az állomáson. Alig ismerték meg,

úgy megöregedett és olyan megtört volt. Mindjárt el is mondta, hogy miért hívatta a szüleit. A fia halálos beteg, az orvos feladta. Ez a fiú a konfirmációja után átadta a szívét az Úr Jézusnak és azt szeretné, hogy mielőtt meghal, az apja és a nagyszülei kibéküljenek. — Egy éjszaka egyedül ült az apja az ágya mellett, a fiú gyorsan felhasználta a kedvező alkalmat és így szólt: „Egyikünket Isten ítélete utólér, jobb, ha engem, mert én készen vagyok. Mindennek meg van a következménye. A te szüleidnek olyan fia van, aki szégyeli őket. Neked pedig olyan fiad van, aki miatt, talán te kellett volna, hogy szégyeld magad. Isten más-kép büntet téged: elveszi a fiadat!”

Az apa megértette a fiát. Nemcsak megértette, amit a beteg fia mondott, hanem felnyíltak a szemei és meglátta életének a nagy bűnét is.

Az öreg nagyszülőket bevitték a betegszobába és a haldokló ágya mellett megtörtént a kibékülés. Ezt az örömet kérte ő még az Úrtól a maga számára. Művét elvégezte. Hazamenetele előtt így szólt: „Elég soká élttem ahoz, hogy benneteket, szeretteim, újra összehozzalak. Amit idelent Isten iránti engedelmességből megkezdtünk, annak odafent meg lesz a felséges folytatása.”

És mégis.

Egy modern fiatal ember ezt mondta egyszerű öreg édesapjáról: „Nem tudok szabadulni apám képétől. Meg vagyok győződve, hogyha úgy tudnék hinni, ahogy ő hitt, akkor boldog volnék. De én nem tudok hinni, nem tudok.”

És mégis! Hiszem, hogy nem fog szabadulni apja képétől, üldözni fogja addig, amíg ő is térdre

borul a kereszt alatt és így szól: „Én Uram és én Istenem!”

Legjobbkor mondott szó.

Isten különféle eszközt használ fel arra, hogy evangéliumát az emberekhez eljuttassa. Csodálatos módon hívott el egykor Kielben egy őrnagyot, aki így mondja el az esetet: „Egyik vasárnap épen a templom előtt mentem el, mikor hirtelen megeredt a zápor. Kimélni akartam egyenruhámot és beléptem a nyitott templomajtón. Épen szembe kerültem a szószékkal, a szószéken pedig ott állott a lelkész és prédikációja folyamán így kiáltott fel: „Kicsoda intett meg téged, hogy az Istennek elkövetkezendő haragjától megmeneküljél?” Ettől az órától kezdve nem tudtam többé elszakadni Isten Igéjétől.

Csak öt perc!

Öt perc alatt ugyancsak keveset lehet beszélni, de annál többet tenni. Öt perc alatt egy egész várost fel lehet gyújtani. Öt perc alatt meg lehet menteni egy lelket, de a kárhozatba is lehet dönteni. Egyetlen pillanat elég egy tisztességtelen cselekedetre, egy becstelen szó kimondására, amely úgy beszennyez egy lelket, hogy egy óceán sem lesz elég annak lemosására. Öt perc alatt elvesztheted becsületed és egy életen át érezhetsz miatta lelkiismeretfurdalást. De öt perc elég ahhoz is, hogy egy olyan elhatározásra jussz, amely üdvödet jelenti majd. Öt perc reggel és öt perc minden este, csendben az Úrnak szentelve, békét és erőt ad egész életedre. Igen, percekből áll az életed. Boldog az, aki kihasználja a perceket.

Nyugodtan nézel az utolsó öt perc elé?

Teljes ébredést!

Isten Lelke szertejár
Bús magyar hazánk felett,
Álmukból fölverte már
Az elzsibbadt lelkeket.

Ébredezve érezik:
Isten az, ki szól velünk!
Vágyó szívvel kérdezik:
Szólj Uram, hogy mit tegyünk?

Óh, te rég várt ébredés
Rázd fel jól a lelkeket,
Tiszta látás még kevés,
Fényt az árny még eltemet.

Félálomnak fátyolát
Napfény űzze szertesztét,
Törjön a homályon át,
Hadd érezzük szent tüzét!

Zúgjon mint nagyáradat
Istennek Szent-Lelke itt,
Törje szét a gátakat,
Bűnösök bilincseit;

Hadd támadjon így e nép
Boldog, új életre fel,
S hervadatlan örökét,
Ott fenn, így foglalja el!

Vargha Gyuláné.

KÜLMISSZIÓ

„Az evangéliumot akarjuk hallani.“

A Sudan-Pionier Missziótársaság egyik misszionáriusa, Schönberger, a társaság lapjában leírja egy kirándulásukat, amelyet dr. Kallenbach orvos-misszionáriusukkal tettek. A missziói állomásról, Assuanból elindulva, Mulkota nevű faluba mentek, s ott szerezte Schönberger misszionárius a következő tapasztalatokat:

„Soha otthon, Németországban, nem találtam olyan figyelmes hallgatóságra, mint itt. Az igehirdetés után mind evangéliumokat kértek, anélkül hogy kínáltam, vagy csak mutattam volna is ilyeneket. A magammal hozottak hamarosan szét voltak osztva. Még egy vak társuk számára is kértek. Azután tovább beszélgettem velük.

— Jöjjetek el többször, ne csak minden négy hétben egyszer, — mondta egy Muhammed nevezetű, aki már olvassa az evangéliumot és sokat tud belőle.

— De az orvos úr nem jöhet gyakrabban, — válaszoltam.

— Akkor jöjj az orvos nélkül. Mi az evangéliumot akarjuk hallani. Összehívjuk az embereket, azután beszédet tartasz. Meg kell ismerünk az égbe vezető utat. Én tudom miről van szó. Valamikor Isten elé kell majd állanunk bűn nélkül. Ezt magunktól nem tudjuk. Ehez Szabadítóra van szükségünk, olyanra, amilyent az evangéliumok mutatnak nekünk.

Hátul a fal mellett egy másik Lukács evangéliumból olvasott föl s a többiek hallgatták.

Kérjük az Urat, hogy ezen a helyen még tágabbra nyissa előtünk az ajtót, hadd kövessük az Ő nyomdokait azon az úton, amelyet igéje számára tört.“

A falon, vagy a szívben.

Egy lelkész mondta el a következőt: Egy iszákos, züllött embernek a teljesen lerongyolódott feleségét megkérdeztem, hogy ismeri-e az Ur Jézust, azt felelte: „Óh igen, három képe is lóg a falamon!“

Igen, egy keresztet vagy az Úr Jézus képét a falra akasztani — azt csak megtesszük, de az Ur Jézust a szívünkbe is befogadni, — arról hallani sem akarunk.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Febr. 16. I. Kor. 1:1—17. I. Móz. 1:1—13. A korinthusi gyülekezetben sok öröme telik Pál apostolnak, mert sok kegyelmi ajándékot el tudtak már fogadni, s lelkileg odafejlődtek, hogy örömmel tudják várni az Úr újra való megjelenését. De panasza is van rájuk az apostolnak, az, hogy pártokra oszlanak, s nem tudnak igazán eggyé lenni. Fájdalom, ez a jelen-ség ma is megvan az Isten gyermekeinek táborában, s egészen bizonyos, hogy az késlelteti az Úr eljövetelét, akinek utolsó könyörgése földön jártában az volt, hogy az övéi egyek legyenek. Imádkozzunk mi is ezért az egységért, s ami tőlünk telik, tegyünk meg mindent, hogy ez létesülhessen.

Febr. 17. I. Kor. 1:18—31. I. Móz. 1:14—25. Melyik csoporthoz tartozol kedves olvasóm? Ahoz-e, amelyik, mint a zsidó nép, azért vetette el a Krisztust, mert egyszerű, emberi alakban jelent meg előtte, s nem külső eszközökkel, hanem lélekben akarta megalapítani Isten országát? Vagy talán azokhoz, akik, mint a görögök a maguk bölcsességében bíztak, s lenézték és megvetették azokat, akik Isten kinyilatkoztatott bölcsességét gyermeki hittel elfogadták? Ők, bár tartoznak a harmadik csoporthoz, amelyiknek számára Jézus Krisztus lett mindenné, bölcsességgé, igazsággá, szentséggé és váltsággá! Ha ehhez tartozol, akkor nem kell megszégyenülnöd sem tudatlanságod, sem bűneid miatt, mert Jézus Krisztus vére, eltakarta minden hiányodat, minden foltodat, s Őbenne elrejtve megállhatsz az igaz és szent Isten előtt.

Febr. 18. I. Kor. 2. Ámos 8:11—12. A legnagyobb bölcsesség az, amely Jézus Krisztust, mint értünk megfeszített Megváltót ismert meg és hirdeti. Ezért a bölcsességért érdemes minden emberi bölcseséget félretenni és semminek ítélni, mint ahogy Pál is cselekedett (Fil. 3:8), hogy annál nagyobb erővel tehessen bizonyosságot a megfeszített Krisztusról. Ezt a bölcseséget nem lehet emberi értelemmel felfogni, mert az elől ez rejte van. Csak Isten nyilatkoztathatja ezt ki azoknak, akik Őt igazán szeretik, mert a Jézus Krisztusban ismerték meg a Szent-Lélek munkája által, aki előtt szívöket megnyitották.

Febr. 19. Luk. 18:31—43. I. Kor. 13. Márk 10:35—45. I. Kor. 1:21—31. Az Úr Jézus nem hiába gyógyított különös elő-

szetettel vakokat. Nagy szükség volt annak kézzelfogható megbizonyítására is, hogy Ő a vakok szemeinek megnyitója. A testi vakság gyógyítása nyomán könnyebben megérthették a tanítványok is, hogy ők is mennyire vakok még lelkileg, mennyire nem tudják megérteni Jézus lelkületét és hivatását. A szenvedésbe, gyakorlatba, halálba induló Megváltó érthetetlen rejtély előttük, s arra van szükségük, hogy Jézus, mindezeknek a beteljesítése által megnyissa lelki szemeiket, hogy így meg-láthassák a szenvedésben rejlő dicsőséget.

Febr. 20. Zsolt. 118:14—29. I. Móz. 1:26—31. A szabadulásért valami hála-adásnak hangja hatalmasan csendül ki ebből a zsoltárból. Valósággal újtestámen-tomi hangok azok, amelyek a 17., 22. vagy 26. versből felénk hangzanak. Mintha a zsoltáriró már szemeivel látta volna a Szabadítót, a szegeletkövet, azt, aki eljött, hogy minden bilincset megoldozzon s a foglyoknak szabadulást hirdessen. Tudjuk-e mi követni a felszólítást: „örvendezzünk és vigadjunk ezen!” Így telve van-e a szívünk örömmel és hálaadással?

Febr. 21. I. Kor. 3:1—15. I. Móz. 2:1—15. A lelkek megmentését s az új életben való növekedését csak maga az Úr végezheti. Emberek csak eszközök az Ő kezében, mint a véső, vagy a kalapács a mester kezében. S épen azért az eszkö-zőknek engedelmeseknek kell lenniök, s csak azt végezni, amit a Mester akar. Aki Jézus nevében a maga gondolatait akarja véghezvinni Isten országa építésében, vagy aki emberektől vár valamit, az szénát és pozdorját épít a fundamentumra. Egyedül az Úrnak gondolatai, engedelmes és csupán Őbenne bízó emberek által véghezvive, állnak meg majd egykor az ítélet tüzeben, mint arany, ezüst és drágakő.

Febr. 22. I. Kor. 3:16—23. I. Móz. 2:16—25. Milyen szent dolog Isten templomának lenni! Tudni azt, hogy Isten Lelke, a maga tisztaságával, szentségével bennünk, a mi gyarló testünkben és lel-künkben akar lakozást venni és azt megszentelni! Ha Isten gyermekeit jobban áthatná ez a felséges tudat, akkor bizonyára jobban megőriznék testöket és lelköket, minden tisztátalan érintéstől, nehogy megszomorítsák és elhomályosítsák Istennek bennök lakozó Szent-Lelkét. Jobban megőriznék magokat a világ bölcsességének

befolyásától, hogy teljesebben megötlhesse őket Istennek bölcsesége.

Febr. 23. I. Kor. 4: 1. Móz. 8: 1—15. Azoknak, akiket az Úr vezetőül állított a gyülekezetekbe, mint pl. az apostolokat, különösen súlyos keresztet kell hordozniuk, mert nemcsak a magok terhét hordozzák, hanem sok másokét is. Az egész világ bűneit és terheit csak az Úr Jézus volt képes hordozni, de egy-egy, különösen kiválasztott edényére ma is reáteszi egy-egy kisebb csoportnak sok terhét-baját. S Pál apostol megragadó szavakban ecseteli a 9—13. versekben a szenvedésnek és a terheknek azt a megoszását, amely a vezető és a hívek között van. Bár indítva ez minden keresztyént arra, hogy azt, akit az Úr neki előjáról állított, megbecsülje s iránta megkülönböztetett szeretettel viseltesse (I. Thess. 5: 12—13.), neki engedelmeskedjék és szót fogadjon. (Zsid. 13: 17.)

Febr. 24. I. Kor. 6: 1—11. I. Móz. 3: 17—24. A világ gyermekei a világi ítélőszékek előtt keresik a maguk igazát, ha az valamiképen csorbát szenvedett. Isten gyermekei, ha testvéreiktől valami igazságtalanság érte őket, keressék igazukat Isten ítélőszéke előtt. Vessék terhüket az Úrra, legyenek csendességben s bízzák ügyüket az igazságosan ítélőre. (I. Péter 2: 23.) Hol kereste Jézus a maga igazságát? Nem az embereknél, akik előtt, mikor a saját ügyét kellett volna megvédelmeznie, hallgatott és semmit sem felelt. (Márk 14: 61.) Kereste az Atyánál, a mi javunkra, hogy mi az Ő igazsága által megszentelteké lehessünk. (Ján. 17: 19.)

Febr. 25. I. Kor. 8. Jer. 8: 4—9. Mily fontos, hogy az erősebb keresztyének tekintettel legyenek a gyengébbekre, s keresztyén szabadságukkal ne úgy éljenek, hogy azokat megbotránkoztassák. Nem az a fő, hogy mennyi ismeretünk van az isteni dolgokban, hanem hogy mennyi szeretetet tudunk tanúsítani és gyakorolni minden keresztyén testvérünkkel szemben. Pál azt mondja a rómabelieknek: „Ne kevélykedjétek, hanem az alázatosokhoz szabjátok magatokat” (Róm. 12: 16.) s ez az intés szól a korinthusiaknak is, s szól nekünk magyar keresztyéneknek is.

Febr. 26. Máté 4: 1—11. II. Kor. 6: 1—10. Máté 16: 21—26. Zsid. 4: 15—16. Jézusnak ez a kívánsága az, amit legnehezebben tud elfogadni az emberi szív. Sokan vannak, akik megpróbálkoznak a hegyi beszéd mélységes parancsaival, amelyeket nagyon szépeknek találnak, s azt hiszik, hogy ők, éppen ők, képesek lesznek őket,

jóraláló igyekezettel, szent elhatározással, betölteni. De aki ezt megpróbálta, az még mind kudarcot vallott. Az egyetlen út az üdvösséghez önmagunknak teljes megtadása, annak a beismerése, hogy semmi, de semmi jó sincs bennünk, s csak a magunk által jónak képzelt lelki életünk elvesztésével nyerhetjük meg azt a lelki életet, amely békességre és boldogságra vezet.

Febr. 27. Zsolt. 119: 1—12. I. Móz. 4: 3—16. Az egész 119. zsoltár, a leghosszabb. Isten törvényének a tökéletességéről szól s arról a boldogságról, amelyet ennek a törvénynek betöltése nyújt az emberi léleknek. Ez a boldogság egészen ellenkezik azzal, amit a világ gyermekei boldogságnak neveznek. A világ szerint való boldogság abban áll, hogy az ember szabad folyást engedjen a maga önzó vágyainak, testi és földi kívánságainak s azoknak minél teljesebb mértékben való betöltésére igyekeznek. Ezzel szemben az isteni törvény betöltése önmegtadással, a saját énünk háttérbe szorításával jár. De ez a boldogság teszi az ifjút tisztává, az éreget erőssé.

Febr. 28. I. Kor. 9: 1—14. I. Móz. 5: 21—6: 3. Ez is egy olyan törvénye az Isten országának, amelyet nehezen tudnak bevinni az emberek. Az Isten országát valami olyan lelki dolognak képzelik már itt a földön, amelynek nincs szüksége földi eszközökre. Pedig amíg itt a testben járunk, addig Isten országát is, melynek hit által lettünk tagjaivá, úgy terjeszthetjük, ha a munkában földi eszközöket is felhasználunk. Ilyen földi eszközök pl. a nyomtatványok, a különböző intézmények, s azok az egyének, akik minden földi kenyérkereső munka elhagyásával teljes erejüket és idejüket Isten országának terjesztésére szentelik. Ezeknek a földi eszközöknek anyagi terheit a hívőknek kell hordozniuk, s az evangélisták, diakonusok és diakonisszák méltán megkívánhatják, hogy ha ők lelkiüket vetnek, másoknak testi javaiból arathassanak.

Febr. 29. I. Kor. 9: 15—27. I. Móz. 6: 5—22. Pál apostol valóban mintaképe az apostoloknak. Bár teljes joga volna hozzá, hogy lelki munkája ellenében elfogadja másoktól a testi eltartást, inkább saját keze munkájával keresi meg a maga kenyerét, minthogy valakinek botránkozást okozzon avval, hogy keresztyén szabadságával él. S ez a legnagyobb szabadság, ha valaki tud mindenkinek szolgáljává lenni, s mindenkihez olyan módon alkalmazkodni, hogy ezt a Krisztus számára megnyerje. Vargha Gyuláné,